

IGNACY KRASICKI

Arcybiskup gnieźnieński i prymas Polski

Fryderyk Wilhelm II, król pruski i elektor brandenburski od 1786 r., bratanek i następcę Fryderyka II Wielkiego

Ignacy Krasicki jako arcybiskup gnieźnieński

Stanisław August Poniatowski (1732–1798) – ostatni król Polski i wielki książę litewski (1764–1795), mecenas sztuki, mal. Jan Chrzciciel Lampi

Berlin, rynek i kościół Mariacki, rysunek Johann Georg Rosenberg 1795

Katedra w Gnieźnie, rysunek Napoleona Ordy

Spotkanie z generałem Janem Henrykiem w Berlinie marzec 1796. Mówiono, że generał szczególnie przyjaźnie przyjęty przez księcia arcybiskupa gnieźnieńskiego. Rozmawiali – generał mówił o misji utworzenia wojska polskiego u boku Francji, o odrodzeniu Polski. Krasicki odmiennie rewolucji i wojny nie chciał, walczyć z trzema zaborcami na raz rzecz niepodobna myślał inaczej: *Już dawniej ostrzegał rodaków: Padnie taka budowla pod którą grunt nie jest stały... Po co wbijać graniczne pale w Odrze skoro spławna rzeka handlem bogactwa pomnoży. Po co Chrobry kruszył miecz w kijowskiej bramie skoro kluczem można było ją otworzyć.*

Medal nagrodowy dla biskupa Ignacego Krasickiego z 1780 roku, zaprojektowany przez króla Polski Stanisława Augusta (1732–1798) i Jana Filipa Holzhaeussera (1741–1792). Żegnając się z Warmią Krasicki przekazał medal za pośrednictwem Karola Poepelmanna dla kapituły, z zapewnieniem by o nim pamiętali a on będzie pamiętał o nich.

Bitwa pod Raclawicami. Odniesione w bitwie zwycięstwo miało duże znaczenie moralne. Wieść o Raclawicach i bohaterskiej postawie chłopów – kosmyków rozszła się po całym kraju, przyczyniając się do szybkiego rozwoju powstania. Powstanie rozszerzało się, do powstańczych szeregów przebijali się żołnierze z Ukrainy.

Generał Jan Henryk Dąbrowski. W rozmowie z Krasickim zarysowały się dwie drogi do niepodległości – Generał obstawał za walką zbrojną, a arcybiskup Ignacy uważał, iż do niepodległości prowadzi praca organiczna, gospodarka, kultura i nauka.

Insurekcja warszawska, także powstanie warszawskie 1794 roku – zbrojne powstanie armii koronnej i mieszkańców Warszawy przeciwko okupacyjnemu garnizonowi rosyjskiemu w czasie insurekcji kościuszkowskiej. Jego celem było przejęcie kontroli nad miastem z rąk Imperium Rosyjskiego. Rozpoczęło się 17 kwietnia 1794, wkrótce po tym, jak do stolicy dotarła wieść o zwycięstwie Tadeusza Kościuszki w bitwie pod Raclawicami.

Łowicz, przedpola miasta, rycina z poł. XVIII w. We wrześniu 1795 Krasicki przebywał z wizytą w klasztorze Bernardynów w Łowiczu..

Wiersz Nadzieja wrzesień 1794 :
*Cóż czynić, kiedy się los dla nas wspanczy
 smutną grozi koleją
 Czyli się srogiej poddać rozpaczcy,
 Czyli się wzmacniać nadzieją?

 Straszny z daleka uprawne role
 Wzmagająca się ulewa
 Idzie starowny oracz na pole
 I co uprawił zasiewa.
 Nie wie, czy zbierze, na co pracuje,
 Nie wie, czy zyska pogodę,
 Jednakże stodycz w nadziei czuje
 I wróży sobie nadgrody*

Krasicki podróż do europejskich uzdrowisk jak Baden Baden, Karlsbad, by ratować swoje zdrowie

Zmarł w Berlinie 14 marca 1801 roku. W nekrologu w prasie berlińskiej i polskiej napisano:

Na dniu 14.t.m. umarł Ignacy hrabia Krasicki książę arcybiskup gnieźnieński w 67 roku życia. Jeden z pomiędzy magnatów narodu swego, który wiekopomny ślad jestestwa w dziełach swoich zostawił, poświęcając się naukom i kunsztom z nadzwyczajną pracowitością aż do ostatniego momentu życia.

W 1829 roku prochy sprowadzono do katedry gnieźnieńskiej i złożono w kaplicy arcybiskupa Teodora Potockiego. Dwóch warmińskich biskupów i dwóch prymasów spoczywa obok siebie.

Gniezno, katedra, płyta nagrobna Ignacego Krasickiego

Przekład wiersza ulubionego poety Marota:

*Już co było, poszło w strątkę,
 Nie powróci wiek dojrzały,
 Moja wiosna, moje lato
 Jak ptak oknem wyleciały*